

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΑΒΑΣΙΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

Ἡ ὀνομασία τοῦ χωριοῦ, κατὰ τὴν παράδοση, προῆλθε ἀπὸ τὸν γνωστὸ Βυζαντινὸ στρατηγὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Β', τὸν Ἀλέξιο Καβάσιλα, ὁ ὁποῖος κατ' ἄλλους μὲν τὸ εἶχε κτῆμα του, κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ἐστρατοπέδευσε καὶ ἐπολέμησε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Ἦταν δὲ χτισμένα τὰ Καβάσιλα κατὰ τὸν μεσαῖωνα καὶ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς τουρκοκρατίας βορειοδυτικὰ καὶ σὲ ἀπόσταση εἴκοσι περίπου λεπτῶν ἀπὸ τὸν σημερινὸ οἰκισμό, γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τοῦ ὁποῖου σώζεται ὁ ναὸς μαζὶ μὲ τὸν περιβολὸ τοῦ ἀνακαινισθεὶς τὸ ἔτος 1804. Ὑπάρχουν δὲ καὶ πολλοὶ τάφοι τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς σ' αὐτὴν τὴν τοποθεσίαν.

«Ἐξ αἰτίας τῶν συχνῶν ἐπιδρομῶν τῶν γειτόνων μας Τουρκαλβανῶν, μοῦ ἔλεγε ὁ ὑπέργηρος Καβασιλιώτης Παναγιώτης Τσιάτος, ἀναγκάστηκαν οἱ παποῦδες μας καὶ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤρθαν δῶθε ἀπὸ τὴ ράχη ὅπου τὸ μέρος ἦταν πρὸ ἀπόμερο καὶ δασωμένο καὶ ἔχτισαν τὰ σπήτια τους».

Ἔχουν δὲ τὰ Καβάσιλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναὸ ποὺ προαναφέραμε, καὶ τὶς ἑξῆς ἄλλες ἐκκλησίαι: Κοίμησις Θεοτόκου (κεντρικὴ), Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἅγιος Ἀθανάσιος, Ἅγιος Δημήτριος καὶ τῶν Ταξιαρχῶν, ὅπου καὶ τὸ νεκροταφεῖο.

Ἀξιόλογα καὶ πασίγνωστα ἦταν τὰ λουτρὰ τῶν Καβασίλων (Μπάνια — βρωμονέρια), ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸν ποταμὸ Σαραντάπορο, καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, ποὺ τὰ εἶχε ἐπισκεφτῇ καὶ ὁ εὐεργέτης Ἰωάννης Λούλης λίγο πρὸ τοῦ 1870, ὁ ὁποῖος διέθεσε 500 λίρες τουρκικὲς γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς γεφύρας τοῦ Ἀώου καθὼς καὶ ὁ Βαλῆς τῶν Ἰωαννίνων Ἀχμέτ Χιβζή Πασᾶς ὁ ὁποῖος τὰ ἐπισκέφτηκε ἀργότερα κατὰ τὸ ἔτος 1894. Ἐνοικιαστὴς τῶν λουτρῶν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰ χρόνια γύρω στὰ 1900 διετέλεσε ὁ Βουρμπιανίτης ἰατρὸς Λουκάς Δ. Δημάρατος, καὶ ἀργότερα τὰ εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ Παπαχρηστίδου ἀπὸ τὴν Κόνιτσα, ὥς τὰ 1940. Ἀπὸ τότε ὅμως εὐρίσκονται ἐρειπωμένα καὶ δὲν λειτουργοῦν, μολονότι εἶναι γνωστὲς οἱ ἐξαιρετικὲς θεραπευτικὲς τῶν ιδιοτήτες.

Τὰ Καβάσιλα ἦταν τσιφλήκι τῶν Τουρκαλβανῶν Σαρανταπόρηδων (Ἐμὶν Σαρανταπόρης στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ Χασὰν Χουσὲν Σαρανταπόρηδες καὶ Ἀλῆ μπέης Λεσκοβεκλῆς ἀργότερα), ἀλλὰ σιγὰ — σιγὰ οἱ κάτοικοί των τὰ ἐξαγόρασαν πρὸ 80 — 100 ἐτῶν καὶ ἔγιναν οἱ ἴδιοι ἰδιοκτῆτες τῶν κτημάτων καὶ τῆς περιοχῆς των.

Μουχτάρηδες τῶν Καβασίλων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας διετέλεσαν, γύρω στὰ 1850 — 1870, ὁ Φίλιππος ἀγνώστου ἐπωνύμου, καὶ ἀργότερα οἱ Θεοχάρης Γκούντας, Γιάννη Φῶτος, καὶ Ἀνδρέας Κορδᾶς.

Τοὺς παπὰδες καὶ δασκάλους τοῦ χωριοῦ θὰ τοὺς συναντήσωμε στὶς διαφορὰς ἱστορικὲς ἐνθυμήσεις ποὺ ἀκολουθοῦν, καὶ τὶς ὁποῖες παραθέτομε κατὰ τὸ δυνατόν αὐτούσιες καὶ χωρὶς νὰ διορθώσωμε τὰ ὀρθογραφικὰ των λάθη.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

1846

Παπαπόστολος. (εἰς ἐξώφυλλον Μηναίου ἐκδ. 1820)

1855

Εἶπουτο το βηβλήον την ηπεραγίας Δεσπηνης ημων θεοτόκου κε αηπαρθενου Μαρίας κωπηρος το αποξενωση να εχει την καταραν τον τριακοσιον δεκα οκτω πατέρων (εἰς ἐξ. Μην. Δεκεμβρίου) — 1855 21 Δεκεβρηου φιληπας γραφω.

1856

Εγω ο ἐπηστατης φηληπας γραφω κε απο χοριον Καβασιλα (εἰς ἐξωφ. μην. Μαρτίου ἐκδ. 1820) 1856 Μαρτίου 14.

Προς τον κυριον Ἰωάννην Ἀδελφυκῶς ἐροτῶ Πρῶτον διὰ ἰγίαν σας καὶ δεῦρερον σὲ διλοποιῶ καὶ Ἀπὸ μερος μου μέχρι τὴν σήμερον θία χαριτοι υγιένομαι. 1856 τῆς Ἰουνίου 30 καβάσιλα φώτης Ἀναστασίου Ἀπὸ ζέλιστα γράφω καὶ μαρτυρῶ (εἰς μηναῖον Ἰουλίου ἐκδόσ. 1820).

Ἐτοῦτο τὸ μηναῖον ἡπάρχῃ τῆς εἰπερ ευλογιμένοις δεσπύνοις ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας Ἀπὸ χωρίον Καβάσιλα εἰμι καὶ τὸ ἀποξενώση κανεῖς ἀπὸ κάθε ἐλάχιστον χωρίον καὶ δὲν τὸ δωσι Νὰ εἶναι Ἀφορεσμένος Ἀπὸ τοὺς τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ θεωφόρους Πατέρας ἡμῶν, ὁ Γράψας Παρεμοῦ τῇ χερῇ φώτιος Α. Διδάσκαλος Ἀπὸ χωρίον Ζέλιστα 1856 Αὐγούστου 31 (εἰς ἐξ. μην. Σεπτεμβρίου 1820).

Στὸ ἴδιο παραπάνω μηναῖο ὑπάρχουν ἀχρονολόγητες ἀλλὰ πιθανότατα σύγχρονες οἱ ἀκόλουθε κακογραμμένες ἀπὸ ἄλλο χέρι σόκιν ἐνθυμήσεις.

Ὁ φηληπας γ τὴν γηνεκα τοῦ Βασιλη Τζηνα απο καβασηλα το γομαρη το τρανο που τραβαη το χορηο (ὑποννοεῖ ἀσφαλῶς ὅτι ἦταν μουχτάρης κλπ).

Ὁ φηληπας γ τὴν ἀκρηβο. Ὁ φηληπας γ τὴν πανάγιο (φαίνεται πὼς ἔκανε θραύση στὸν γυναικόκοσμο τοῦ χωριοῦ του). Καὶ τώρα ἔχει σειρὰ ὁ Φώτης. Νὰ ἦταν ἄραγε ὁ νεαρὸς δάσκαλος ἢ ἄλλος Φώτης; «Ὁ φωτης γ τὴν ακρηβο. Ὁ φωτης τη ρουσα του κυρ νικολα».

1857

Τὸ παρὸν Βιβλίον ὑπαρχῃ τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀηπαρθένου μαρίας ὅποιος δὲ τὸ ἀποξενόσοι νὰ ἔχη τὴν κατάραν τῆς ὑπεραγίας καὶ τὴν ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὴν λέπραν τοῦ Γεζῆ. Ἐν ἔτῃ 1857 τῇ 31 Ἰανουαρίου,

διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Παπαῖωάννου Μολιστινοῦ. 1857 τῇ 25 Ἰουνίου φώτιος ἀναστασίου γράφω. (εἰς μηναῖον Ἰουν. 1820).

1860

Ἰανουαριου α' Ἱερατεύοντος εὐλαβεστάτου ἱερέως κυρίου Κωνσταντίνου ἀπὸ χωρίον Μόλιστα, καὶ ἐπιτροπεύοντος τοῦ κυρίου Κώνστα Ζ. Κορδᾶ, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκατεσχέθη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ὁ τόπος τῆς Ἀλή..... γαινας καὶ ἔλαβε τέλος ἡ πώλησις καὶ ἔστω εἰς ἐνθύμησιν. φώτιος διδάσκαλος. (εἰς μηναῖον Ἰανουαρ. ἐκδόσ. 1820).

1861

Εἶτοτο το παρὸν βηβληον ηπάρχῃ της ηπεραγίας δεσπηνης ημον θεοτοκου

κε ἀηπαρθενου μαρτας 1861 Μαρτιου 7 ηοανης Χαρηση βλαχος γράφο 1861 της 18 ηουνηου Αποθανεν ο σουλταν αυτουλ μεντζητ (εις μηναια εκδ. 1820).

1862

Γρόσια 200 ήτι διακώσια ἐδανίστιν ἐγὼ ὑπωκάτοθεν γαιγραμαίνος παρὰ τὸν νικῶλαον πμαζοῦκα τὰ ὀπία διὰ χάροις φιλίας ἐως τίν πρότι τού αγίου Διμοι-
τρίου νὰ τὰ δώσω χωρίς τινὸς προφάσεος καὶ διὰ τοῦτο ἐγράφι ἡ παροῦσα διὰ
σιγωρίαν του καὶ ὑπωφένεται διὰ χιρός μας 1862 τη 29 Αὐγούστου.

Ὁ παπαῖωάννης ἐφιμαίριος τοῦ αὐτοῦ χωρίου μαὶ λῶγον του ὑπέγραψα
ὅστις καὶ μαρτιρῶ. (εις ἐξώφ. μηναίου 1820).

Υπάρχει μὲ τὴν ἴδια ἡμερομηνία καὶ ἄλλη ὁμολογία διὰ γρόσια 1800, ἀλλὰ
τὸ ὅτομα τοῦ ἐφειλέτου δὲν ἀναφέρεται σὲ καμία.

1863

Τες δεσποτηκες ηκονες κε του εν αγηης πατρος ημον νηκολαου ηστορηθη-
σαν δηὰ χηρος ζογραφου γεοργηου ηερεος ἐκ Σαμαρήνας επητροπεβοντος κον-
στας ζησις κορδας εφημερεβοντος κονστας ηερευς Μοληστηνος 5 οκτοβρίου 1863
δηὰ χηρος ταπινου κονστας ηερευς. (εις μην. φεβρουαρίου εκδόσ. 1820).

1868

Ἐν ἐτῇ χιλιοστὸ οχτακοσιοστὸ ἐξηκοστὸ ογδοου 68 εφμερέβοντος εν το
χορίο τούτο παπα Νηκόλαος εκ τού χορίου Ζέλιστας μίν Ιουνιος (εις ἐξώφ. μηναίου
Ιουνίου εκδ. 1820).

1872

Προς τὸν αἰδεσιμώτατον Κύριον Παπᾶ Σταῦρον Κονιτζώτην τῇ 8βρίου
1872 ὁ αὐτὸς γράψας Ἀνδρέας; (εις μην. Μαρτίου εκδ. 1820).

1873

Παπᾶ Σταῦρος ἐκ Κάτω Κονίτσης ἐφημερέψαμαν ἡ δύω ὁμοῦ μὲ παπᾶ
Σπύρον εἰς τὸ χωρίον Καβάσιλα. Κάθε ἐκάστην μὲ την ἐβδομάδα εἰς τοὺς 1872
Ἰουλ. μέχρι 1873. (εις τυπικὸν εκδόσ. 1868).

1877

Φίλτατοι ἀναγνῶσται ἐγραψαμεν τότε (1856) ἀλλὰ γράφω καὶ τώρα 1877
Ἰουλίου 27.

Φώτιος Ἀναστασιάδης δημοδιδάσκαλος (εις μην. Ἰουλ. 1820).

1883

Γρηγόριος Χρήστου ἀπὸ χορίον Κορτίνιστα ἐχρημάτισα Διδάσκαλος εἰς
Καβάσιλα 1883 Μαΐου 6 Καβάσινα (εις παλ. Πεντηκοστάριον).

1884

Τὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου καὶ ὁποῖος χωριανὸς τὸ
καταδιόξη νὰ ἔχει τὴν κατάριαν τῆς ὑπεραγίας καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἰούδα νὰ ἀπο-
κτήσι 1884 Ἰανουαρίου 31 Καβάσιλα. Διὰ χηρὸς Γρηγορίου Χρήστου Νικολαί-
δους Κορτινιστιότου. Ἐχρημάτισα Διδάσκαλος εἰς Καβάσιλα τὸν σεινὲ 83 ὥς
καὶ 84 (ἐπὶ παλ. μηναίου Ἰανουαρίου).

1884 ἦλθεν ὁ παπατρηφον ἀπο χορην σταρητζιανη. κε ελητουργισεν ης

καβάσιλα δια γροσια εξηντα ητι εξηντα τον βαηον κε της λαμπρας ημέρας εος την προτην Δια χηρος του ιδηου γράφοντος καβάσιλα απρηλιος 4 εἵμουν και ἐγὼ ὁ γρηγόριος Χρήστου ἀπὸ χωρίον κορτίνηστα Διδάσκαλος εἰς χορίον καβάσιλα τὸν σινὲ 1883 ἕως 1884 καὶ ἐλητουργίσαμαν μαζί με τὸν παπατρίφων ἀπὸ τῶν βαίτων ἕως τὴν λαμπρὴν τῇ πρώτῃ ἡμέρα. τῇ 4 Ἀπριλίου 1884 Καβάσιλα. Διὰ χηρὸς τοῦ ιδίου Γρηγορίου Διδασκάλοτ Κορτινιστιώτου. (εἰς ἐξωφ. Τριωδίου ἐκδ. 1840).

1884 μὴν εχοντες ηερεα ης χορηον καβασιλα δια νὰ ηερουργισι εν αφτης της ἡμερ ις ἀπὸ την κηριακὴν τον βαηφορον εος την κηριακην την λαμπροφορον ἡμέραν τὴν πρώτην κηριακην και τὴν δευτέραν αναστασιν και οχη αλην ημεραν δια γροσια εξηκοντα και επιτροπευοντος ηοανης φοτου 1884 απριλιου 6 δια χηρος εμου του ενδεσημοιτατου Παπατρήφονος απο χοριον σταριτζιανη. (εἰς Πεντηκοσταριον ἐκδόσ. 1860).

Διὰ γρόσια 400 ἤτοι τετρακόσια ἐχρημάτισα διὰ Διδάσκαλος ἐγὼ ὁ γρηγόριος χρήστου Νικολαΐδης ἀπὸ χορίον Κορτίνιστα, καὶ διὰ τροφὴν με καλαμπόκι ὀκάδες 140 σιτάρι ὀκάδες 100 καὶ διὰ φαγουλάτον μου κρέας ὀκ. 10 τυρὶ ὀκ. 10 βούτυρον ὀκ. 3 λάδι ὀκ. 2 φασόλια ὀκ. 12 ἐχρημάτισα ἐπὶ χρόνια 12. 1884 Ἰουνίου 12 Καβάσιλα (εἰς μὴν. Αὐγούστου ἐκδόσ. 1820).

Νεόφυτος ἔλεω θεοῦ ἑβδομος Πατριάρχης Κων/πόλεως Πατριαρχικῶς παραγγέλεισθαι διὰ νὰ φχιάσεται τὸ ἱερὸν τεμενος νῆς θεοτόκου ἄνευ κωλύματος τινὸς διὸ δίδεται ἡ ἐγκύκλιος Πατριαρχικῇ ἀδείᾳ ἐκ Κων/πόλεως με λόγον τοῦ μεγ. Βασιλέως Σουλτὰν Χαμίτ. Ὑπεγράφη καὶ μὴ κολύεται τὸ ἔργον 1884 Αὐγούστου 14 Καβάσιλα Χριστόδουλος διδάσκαλος (δι' ἄλλης χειρὸς) Ἐγὼ ὁ υἱὸς τοῦ ὡς ἄνω γράφω τοῦ Χριστοδούλου παπαγιώργη. (εἰς ἐξωφ. ὥρολογίου).

Γρηγόριος Χρήστου Νικολαΐδης ἀπὸ χορίον Κορτίνιστα ἐχρημάτισα Διδάσκαλος εἰς χοριον Καβάσιλα 1884 Αὐγούστου 14 Καβάσιλα.

1885

Ἐφημέριος Παπαηωάννης. ἠγοράσθη διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἐπιτροπεύοντος κυρίου Ἰωάννου Β. φώτου 1885 Ἰανουαρίου 20 φώτιος Ἀναστασιάδης. (ἐπὶ ἐξωφ. ὥρολογίου ἐκδόσ. 1882).

1887

Εἰς τὸ ἔτος 1887 εἰς τὰς 7 Ἰουνίου ἐν ἡμέρα Κυριακῇ ὁρθρου βαθέως ἐπεν χιῶνι ὁρατὸν εἰς ἅπαντα τὰ ὑψηλὰ μέρη εὐθασεν ἀπέναντι εἰς τὴν ράχην κονιτσης ἐπωνομαζομένη ἀγκάθη πρὸς Πάπιγγον, ἐχαλκοχαράχθη παρ ἐμοῦ ὁ ἐφημερεύον Παπα γεωργίου Κ. βαενᾶ πρὸς ἐνθύμησιν τῶν μεταγενεστέρων διότι δὲν ἐνθυμῆται τις νὰ ριχθῇ χιῶν εἰς αὐτὸν τὸν μήνα. (εἰς Παρακλητικὴν ἐκδ. 1858).

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τῆς Παρακλητικῆς τῆς ὑπεραγίας δεσπίνης ἡμῶν θεοτόκου καὶ αἵπαρθένου Μαρίας τοῦ χωρίου Καβάσιλα τῇ 10 Ἰουνίου 1887 ἐγὼ ἐχάραξα Παπαγεώργιος.

1888

Νικόλαος Φωτιάδης ἐκ τοῦ χωρίου Ζελίστης ἐχρημάτισα διδάσκαλος εἰς χωρίον Καβάσιλα ἐν ἔτῃ 1888 μαρτίου 24 (εἰς ἐξώφ. μηναίου).

Ἐδέθη διὰ χειρὸς τοῦ Κωνσταντίνου Παναγιώτου Παπαδοπούλου ἐκ Κονίτσης τῇ Μαΐου 31 1888 (ἐπὶ ἐξωφ. μηναίου Ἀπριλίου ἐκδόσ. 1820).

1889

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι Τριόδιον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου

καὶ ἀἰπαρθένου Μαρήας τοῦ χωρίου καβάσιλα, τῇ 6 Μαρτίου 1889, ὁ γράψας Νικόλαος φωτιάδης Ἀναστασόπουλος ἐκ τοῦ χωρίου Ζέλιστα ἐχρημάτισα διδάσκαλος εἰς τὸ εἰπωθὲν χωρίον τὸν σινὲ 1889 ἔτος.

1890

Ἡμην ὀρφανὸς πατὴρ καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας μου ἔγνηνα δημοδιδάσκαλος εὐχομαι νὰ μὲ μιμηθῇτε, Φώτιος Ἀναστασιάδης δημοδιδάσκαλος πολλῶν μερῶν τῆς Ἡπείρου. (εἰς ἐξώφυλλον μηναίου Ἰουλίου ἐκδ. 1820).

Κατὰ τὸ 1890 συνέβη μεγάλη ξηρασία σχεδὸν ἀπὸ τὰς 20 Μαΐου μέχρι τέλους τοῦ θέρους ἤτοι εὗς 10 7βρίου. Ἀπέτυχον τὰ προϊόντα τῆς χώρας καὶ τοῦ δήμου Κονίτσης. Φώτιος Ἀναστασιάδης διδάσκαλος. (ἐπὶ ἐξωφ. ὠρολογίου ἐκδ. 1882).

1890 Ἰούνιος ἡ ἰδία χεὶρ ὡς εἰς τὰ 1857 ἔγραψεν Φώτιος Ἀναστασιάδης ἐκ Ζέλιστας.

1890 Πάλιν μὲ ἐπανήγαγε ἡ παντάνασσα Δέσποινα εἰς τὴν ἐκκλησίαν της ψάλτην εἰς ἡλικίαν πεντήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τὰ 56 ἕως τὰ 90 σχεδὸν 34 ἔτη. 1856 τῇ Ἰουνίου 30 εἰς Καβάσιλα φώτιος Ἀναστασίου ἀπὸ Ζέλιστα. Εἰς 1856 ἤμουν διδάσκαλος χωρίον Μποπίτσηκον διὰ μιστῶν γρόσια 270 διακόσια ἑβδομήντα εἰς ἐξ μιναία Ἀπὸ ἁγίον Γεώργιον ἕως ἁγίον διμήτριον ὅθεν εἰς ἐνδιξην πασίδηλον καὶ ἔκτοτε ἡ ἀμοιβὴ τῆς διδασκαλίας μου ἔφθασεν ἕως 24 λιρῶν 1890 Φώτιος Ἀναστασιάδης δημοδιδάσκαλος (εἰς ἐξωφ. παλ. μηναίου).

Πρῶτον ἀφ' ὅλα τὰ καλὰ εἶναι ἡ μάθησις. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ θεοῦ. Πασῶν τῶν ἀρετῶν, ἡγουν ἀφ' ὅλα τὰ καλὰ τοῦ ἀνθρώπου πρώτη εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις. 1890 Ἰουλίου 10 Καβάσιλα. Φώτ. Ἀναστασιάδης δημοδιδάσκαλος. (ἐπὶ τοῦ ἰδίου μηναίου).

8 Σεπτεμβρίου μνήμη αὐτῆς (γενέθλια Θεοτόκου) ἐορτάζει ἅπανα ἡ Κοινότης 1890 Ἰουλίου 15. (εἰς ἐξωφ. Παρακλ/κῆς).

1894

Ὅστις ἱερεὺς καθῶς ὁ ἄνωθεν (ἀναφέρεται εἰς ἐνθυμήσεις τοῦ ἔτους 1884 τοῦ Παπατρύφωνος) ηπεριφανεύεται διὰ τὴν μισθοδοσίαν νὰ καθερῇται τῆς λητουργίας διὰ τὸ αἷτιον τῆς ὑπεριφανίας του ὁ Γράψας Ἀναγνώστης Παππᾶ Νικολαήδου Ζελιστηνοῦ διδάσκαλος εἰς χωρίον Καβάσιλα 1894 Μαρτίος 11 (εἰς ἐξωφ. Τριωδίου). Δοιὰ χοῖρος ἐμου του ταπηνοῦ Μοιχαῖλοι Μολοιστοῖνοῦ Παπα Ἰοάννου Μολοιστοῖνοῦ το παρον βοιβληνον υπάρχοι της υπεραγοιας Δεσποινης ημῶν θεωτόκου (εἰς μην. Ἀπριλ. ἐκδ. 1820) ἄνευ χρονολογίας πιθανώτατα τὸ 1894 διότι ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ ἐπομένη ἐνθύμησις).

Καγῶ μαρτυρῶ τὴν βίβλον ταύτην ὅτι υπάρχει γνησιον κτημα της υπεραγίας θεοτόκου καὶ ἀηπαρθένου μαρίας χωρίον Καβασίλα ὁ γράψας Χριστόδουλος παπᾶ Ζελιστινοῦ 1894 Μαρτίου 22.

Μετ' ἐλπίδος ἄγωμεν πρὸς τῶν Παρνασῶν, τὸ καλὸν ἃς φάγωμεν μέλι τῶν Μουσῶν. Εἶναι τῶν φρενῶν τρυφή καὶ ἡ γλυκεία του τροφή. Θάρος ἃς δουλεύσωμεν ἡ ζωὴ πετά, μὴ τὴν ἐξοδεύσωμεν εἰς τὰ περιττά. κόπος ἔργον καὶ ἰδρῶς εἶναι δόξα τοῦ ἀνδρός. Ὅστις δὲν ημέλησε τὸν χρυσοῦν κερὸν οὗτος ὡς αἱ μέλισσαι πλάτοιιν τὸν κυρόν, διαπλάττει εἰς ἀρετὴν τὴν ψυχὴν του προσιτήν. Χριστόδουλος Παππᾶ Νικολάου Ζελιστινὸς τῇ 25ῃ Ἰουνίου Καββάσιλα 1894 διδασκαλεύων εἰς τὸ αὐτόθι χωρίον. (εἰς μην. Ἰουνίου ἐκδ. 1820).

Χριστόδουλος Παππᾶ Νικολάου ἀπὸ χωρίον Ζέλιστα 1894 Ἰουνίου 28, (ἐπὶ ἰδίου μηναίου).

Χριστόδουλος Παπᾶ 1894 8βρίου 6 Καβάσιλα (εἰς μην. Ὀκτωβρίου).

1895

Συμαρτιρία

Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες καὶ θεοκύρηκες ἀπόστολοι ὁ κατὰ πνεῦμα μοι υἱὸς Νικόλαος Ἰωάννου ἐκ τοῦ χωρίου Γορίτσα ζητῶν τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης, καὶ στήσας αὐτὸν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐρευνήσας τὰ ἐκ βάθους καρδίας καὶ κατὰ τὴν ἐξομολογησὶν του, ὁμολογῶ αὐτὸν ἄξιον τοῦ ἱερωθῆναι 1895 φεβρουαρίου 15.

κόνιτσα ἐλάχιστος Πνευματικὸς Χρῦσανθος λαενᾶς (εἰς ἐξώφυλλον Τριωδίου).

1896

1896 Μαΐου 4 ἐγὼ ἀναγνώστης ηκονόμου ἀπο χοριον πλαβαλη ἐχρηματισα διδάσκαλος ης χορίον καβασηλα τὸ γράφο δια ἐνθυμηση.

Ἀναγνώστης Οἰκονῶμος ἀπὸ χοριον Πλάβαλη ημε δηδασκαλος ης χορηον καβάσηλα 1896 Ιουνίου 28 (εἰς ἐξωφ. μηναιων Μαΐου — Ἰουνίου ἐκδ. 1820).

1897

Εἰς τὸ παρὸν χωρίον ἐχρημάτισα διδάσκαλος ἐγὼ ὁ Χριστόδουλος Παπᾶ ἀπὸ Ζέλιστα δύο ἔτη, κατὰ διακοπὴν τὸ ἔτος 94 καὶ τὸ ἔτος 1896 καὶ 97. (εἰς ἐξωφ. μην. Ἰουνίου).

1902

Τὸ ἔτος 1902 ἐφονεύθη ὁ Ἀπόστολος Τσιάτος ἀπὸ τὸν ληστὴν Ἀλῆν Μπέτσιον Κονιτσιώτην (σημείωσις Παναγ. Τσιάτου).

1912

Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος Ναὸς Δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Δημητρίου καὶ Χριστοδούλου Παπαγιάννη ἐκ τοῦ χωρίου Καβάσιλα ἐν ἔτει 1912 Ἰουνίου 10. (ὑπέρθυρος ἐπιγραφὴ Ἁγίου Ἀθανασίου).

